

fremsat vedrørende de direkte Skatter, hvorimod vi er mindre velvillig stemte overfor Forslagene angaaende de indirekte Skatter.

De foreliggende Lovforslag falder jo i to Dele, den ene Del er Forbrugsskatterne: Skat paa Tobak, Vin, Øl, Spiritus, den anden Del er den direkte Beskatning paa Indtægt og Formue, Omsætningsskat, Arveafgift, Stempelafgift, Ejendomsskyld, Børs- og Smykkeskat. Den højtærede Minister har denne Gang ligesom sidst ikke ment at kunne tage hele det Beløb, som er nødvendigt til at dække Udgifterne, gennem de direkte Skatter, hvad jeg meget beklager. Det forekommer mig, at de 35 Mill. Kr., som Øl-, Vin- og Tobaksskatten er beregnet til at give, maatte man have kunnet faa ind ved at forhøje Skatterne af de større Formuer og de store Indtægter noget uden derved at forrykke Ligevægten for det Grundlag, som man i og for sig bør have for alle sunde Skattepaalæg, at Skattebyrden lægges der, hvor Skatteevnen er. Det er jo ikke noget, som Socialdemokraterne har været ene om at kræve. Jeg ser for mig i denne Sal adskillige ærede Kolleger, som erindrer, at Venstres Ordfører i Skattelovssagen i mange Aar har hævdet og knæsat den Tanke, at netop der, hvor Skatteevnen var, burde Byrden ogsaa lægges. Den er forladt af nogle, men vi synes, det er sket uden fornøden Aarsag. Særlig forekommer det os, at under de nuværende Forhold vilde det have passet bedst, om de Folk, som har haft ganske overordentlig store Indtægter og samlet forholdsvis store Formuer, kom til at betale den Andel, som kan tilkomme dem i Forhold til deres Indtægt og Formue; mere forlanges der jo ikke.

Det glæder mig, at den højtærede Finansminister ikke har været ængstelig for ved disse Skattelovforslag at gøre Skridtet ret stort, for det maa erkendes, at det Forhold, hvori de direkte Skattelovforslags Indtægtsberegninger staar til de indirekte Skattelovforslags, er af den Beskaffenhed, at det er de direkte Skatter, der faar de største Paalæg. Der er fra Landbrugets Repræsentanter Gang paa Gang kommet Misfornøjelse til Orde med, at Landbruget som saadant er noget tilsidesat i Forhold til Industri, Handel og Skibsfart. Lad nu denne Anke være mere eller mindre berettiget, derom skal jeg ikke udtale mig ved denne Lejlighed, men hvis Landbrugets Repræsentanter har Ret i saa Henseende, forekommer det mig,

at de netop burde være enige med os i vor Betragtning, at de store Indtægter og de store Formuer, der er tjente og vedblivende tjenes under Krigen, gennem en ekstraordinær høj Beskatning bør yde noget igen til Samfundet, saaledes at ogsaa Landbrugets Repræsentanter kunde sige: Vi har ikke kunnet hindre, at de gjorde dette og hint derinde, og vi har ikke kunnet faa dette eller hint gennemført, men vi har været med til at faa gennemført en Beskatning, hvorved en hel Del af de Indtægter, der er tjente, og de Formuer, der er samlede under Krigen, atter gennem Skatter kan flyde ud til den Del af Befolkningen, som ikke har været saa heldig at profitere af Krigen, men hvoraf tværtimod adskillige har lidt under Krigen.

Jeg ved jo godt, hvad der anføres, og hvad der siges og skrives i de Kredse, som føler Kald dertil. Der er sagt, at ved meget høje Indtægtsskatter og ved høj Formuebeskatning sløver man Energien, svækker Initiativet og risikerer, at Spekulationslysten tabes. Nu tror jeg slet ikke, at det har noget paa sig, for selv om vi gik til en ret klækkelig Beskatning af Indtægt og Formue, langt over den, der her er foreslaaet, saa staar Menneskeheden ikke stille derfor. Det kan godt være, at de Mænd, der har samlet sig store Formuer, og som for Tiden har store Indtægter, vilde sige: Nej, nu kan det være nok, for nu tager Samfundet for glubsk, nu vil jeg hellere nyde Goderne af det, jeg har samlet mig. Men saa kommer der andre, der sætter Kræfter ind og lægger Ryg til, og saa kommer ogsaa de frem, saa man behøver ikke at være bange for, at Energien skal svækkes eller Initiativet sløves. Derimod kan det godt være, at Spekulationslysten kunde tabes, men det er ikke nogen Skade til, for den har været højt oppe under de nuværende Forhold, og der er vist mange, der nu ønsker, at de ikke havde været saa store Spekulanter — „store“ i Gaaseøjne —, som Tilfældet har været. Men det bliver jo en Sag, som de paagældende maa om. Foreløbig tror jeg ikke paa, at en stor Indkomstskat med stærkt stigende Skala eller en Formuebeskatning med stærkt stigende Skala vilde have til Følge, at det danske Samfund tabte al Energi eller Initiativ. Det kan man ikke faa mange Mennesker til at tro.

Vi er imod de indirekte Skatter, fordi Staten ved dem ligesom lister et Sugerør ned i Befolkningens Lommer og søger at suge det mest mulige til sig; og det gør